

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (9, 1-8)

24/07/2022

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἴαση τοῦ παραλύτου εἶναι τό θέμα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Τό περιστατικό αὐτό ἔρχεται ἀμέσως μετά τήν θεραπεία τῶν δαιμονιζόμενων τῶν Γεργεσηνῶν (Γαδαρηνῶν), ἀπό τούς ὁποίους ὁ Κύριος ἐξέβαλε τά δαιμόνια καί ἔρχεται στό μέσον μιᾶς σειρᾶς ἀπό σημεία πού ἐποίησε. Ἡ ἰδιαιτερότητα τῆς διήγησης ἔγκειται στό γεγονός ὅτι πρῖν τήν ἴαση δέν προηγεῖται διάλογος μέ τόν ἀσθενῆ ἢ κάποιον ἀπό τούς δικούς του ἀνθρώπους, ὁ ὁποῖος νά φανερώνει τήν πίστη. Μάλιστα τόσο ὁ παράλυτος ὅσο καί οἱ ἄνθρωποι πού τόν κομίζουν δέν παρουσιάζονται νά ἀρθρώνουν κανένα λόγο (τό ἴδιο συμβαίνει ἀκόμα καί στήν πιο ἀναλυτική περιγραφή τῶν γεγονότων στά Εὐαγγέλια τοῦ Μάρκου (βλ. κέφ. 2) καί τοῦ Λουκᾶ (βλ. κέφ. 5)], καθώς ὁ Ἰησοῦς σαφῶς γνωρίζει καί ἀναγνωρίζει τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἀπό τό γεγονός καί μόνο ὅτι προσάγουν τόν ἄνθρωπο σέ Ἐκεῖνον ἐπί κλίνης γιά νά γιαντρευτεῖ.

Ὁ στόχος λοιπόν δέν εἶναι ἡ φανέρωση τῆς πίστεως, αὐτή εἶναι ἐμφανῆς. Τότε ποιά ἡ ὠφέλεια τῆς διήγησης συνολικά; Αὐτή φαίνεται πῶς εἶναι ἡ ἀποκάλυψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι ἀπλά ἕνας θαυματοποιός, ἕνας ἔστω χαρισματικός ἄνθρωπος πού μπορεῖ καί θεραπεύει, ἀλλά εἶναι Ἐκεῖνος πού ἔχει τήν ἐξουσία νά συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀλήθεια ἔρχεται νά σκανδαλίσει τούς “εὐσεβεῖς” γραμματεῖς πού παρακολουθοῦν ἀπό κοντά τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος στά μάτια τους δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι βλάσφημος, νά εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενον, ὅπως προφήτευσε ὁ Συμεών ὁ Θεοδόχος (Λουκ. 2, 34). Ὅμως ἡ σκέψη τους γίνεται ἀντιληπτή ἀπό τόν παντεπόπτη καί καρδιογνώστη Χριστό, πού τούς ψέγει γιά τούς πειρασμικούς λογισμούς πού ἔχουν. Ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς ἐξουσίας Του νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες ἔρχεται μέ τήν ἐντολή στόν παράλυτο νά περπατήσῃ, νά σηκώσῃ τό κρεβάτι του καί νά πάει σπίτι του, πράγμα πού συμβαίνει παραχρῆμα. Τό γεγονός αὐτό προκαλεῖ τόν θαυμασμό τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δοξολογοῦν τόν Θεό.

Ἄς σταθοῦμε στή σύντομη αὐτή ἀναφορά μας σέ δύο μόνο σημεία τῆς περικοπῆς. Τό ἕνα εἶναι ἡ σιωπή τοῦ ἀσθενῆ καί τῶν συνοδῶν του. Δέν ὑπάρχει λόγος, δέν ὑπάρχουν αἰτήματα, δέν ἐμφανίζεται κανείς νά βρῖσκεται γονυπετής, νά παρακαλεῖ καί νά ἐκλιπαρεῖ τόν Κύριο, παρά μόνο ἡ ἀπόφαση καί ἡ πράξη νά κινηθοῦν καί νά κάνουν τά πάντα γιά τήν ἴαση τοῦ παραλύτου κουβαλώντας τόν μέ κρεβάτι, φέροντάς τον μπροστά στόν ἀλάνθαστο καί οἰκτίρμονα ἰατρό, ὁ ὁποῖος πράττει τό ποθούμενο -θά λέγαμε- χωρίς πολλά-πολλά. Αὐτό ἴσως ὀδηγήσει πολλούς ἀπό ἐμᾶς στό νά σκεφτοῦμε γιαντί αὐτή ἡ ἴαση νά γίνεται σέ ἐκεῖνον; Γιαντί ὄχι καί σέ ἐμένα; Τόσες καί τόσες προσευχές ἔκανα, τόσα τάματα καί

νηστείες και απόκριση στά αιτήματά μου δέν έλαβα από τόν Θεό. Γιατί είναι τόσο σκληρόκαρδος μαζί μου; Γιατί δέν μέ άκούει; Γιατί δέν μέ έλεεί;

Άπό τούς φωτισμένους πατέρες τής Έκκλησίας μαθαίνουμε ότι ό Θεός άπαντά μέ τρεις τρόπους “ναί”, “όχι”, “περιμενε”. Ξεκινώντας από τήν παραδοχή πώς ό Θεός πάντοτε μάς βλέπει και μάς άκούει, άλλοτε άποκρίνεται θετικά στά αιτήματά μας, άλλοτε άρνητικά και άλλοτε μάς έχει στήν άναμονή. Έκείνος ξέρει, Έκείνος γνωρίζει τί είναι ώφέλιμο και σωτήριο και τί όχι, Έκείνος γνωρίζει τό τί χρειαζόμαστε και τό πότε τό χρειαζόμαστε. Έτσι, λοιπόν, άν άπευθυνόμαστε στόν Θεό, αυτό σημαίνει πρωταρχικά ότι “παραθέτουμε” τήν ζωή μας σέ Έκείνον, άναγνωρίζουμε σέ Έκείνον ότι έχει τήν πανσοφία νά γνωρίζει τί είναι ώφέλιμο για έμάς και τί όχι, καθώς επίσης ότι έχει τήν έξουσία και τήν διάκριση νά ενεργήσει ή νά μήν ενεργήσει. Ο Άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος λέγει: «Ποτέ νά μήν παύουμε νά παρακαλούμε τό Θεό για τήν συγχώρηση τών άμαρτιών μας, αλλά νά δείχνουμε φλογερή προθυμία και νά μήν άνυπομονούμε, ούτε νά γινόμαστε όκηρότεροι άν δέν είσακουσθούμε γρήγορα. Διότι ίσως ό Κύριος σοφά αναβάλλει για νά έξασφαλίσει τήν διαρκή παραμονή μάς κοντά Του μέ τήν προσευχή, θέλοντας νά πάρουμε και τόν μισθό τής ύπομονής και γνωρίζοντας τήν κατάλληλη στιγμή πού μάς συμφέρει νά επιτύχουμε αυτά πού επιδιώκουμε. Διότι έμεις δέν γνωρίζουμε τό συμφέρον μάς τόσο καλά όπως Αυτός, πού γνωρίζει μέ ακρίβεια τά απόκρυφα της καρδιάς του καθενός. Γι' αυτό πρέπει νά μήν περιεργαζόμαστε και πολυεξετάζουμε τίς ένέργειες του Θεού, αλλά νά δείχνουμε μεγάλη εύγνωμοσύνη».

Τό άλλο σημείο πού επιθυμούμε νά σταθούμε είναι ή έξουσία κατά τής άμαρτίας. Μέ τή φράση «Θάρσει, τέκνον», δηλαδή «έχε θάρρος παιδί μου», ό Χριστός επιθυμεί νά διαλύσει τήν άγωνία και τίς όποιες άμφιβολίες μπορεί νά είχε ό παράλυτος, μήν τυχόν και οί άμαρτίες του σταθούν πρόσκομμα στήν ίασή του. Βεβαίως μπορεί νά ύπάρχει σχέση άμαρτίας και άσθένειας, αλλά όχι πάντοτε. Διότι ούτε όλοι οί άσθενείς πάσχουν από άμαρτίες ούτε και όσοι άμαρτάνουν άσθενούν. Άσφαλώς ή άσθένεια, ή φθορά και ό θάνατος εισήλθαν στόν κόσμο διά τής άμαρτίας, όμως ή διάπραξη προσωπικών άμαρτιών δέν έχει ως άμεσο άποτέλεσμα τήν σωματική άσθένεια. Άν ίσχυε αυτή ή περίπτωση, όλοι μας πού άμαρτάνουμε συνεχώς θά έπρεπε νά άσθενούμε σωματικά συνεχώς. Από τήν άλλη πλευρά, άν για παράδειγμα κάποιος έχει τό πάθος του καπνίσματος, δέν μπορεί παρά αυτό τό πάθος νά τόν όδηγεί στήν άσθένεια.

Ο Κύριος όμως έχει ισχύ και δύναμη τόσο πάνω στις άσθένειες όσο και πάνω στήν άμαρτία. Γι' αυτό και λέγει στόν άσθενή «άφέωνταί σοι αί άμαρτίαι σου». Τό νά θεραπεύσει τήν σωματική άσθένεια του παραλύτου μπορεί νά γίνει εύκολα άντιληπτό από όλους, τό νά θεραπεύσει όμως τίς

ἁμαρτίες αὐτό δέν γίνεται ἀντιληπτό διά τῶν αἰσθήσεων ἀλλά διά τῆς πίστεως. Ὡστόσο ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς θέλει νά ἐπιδείξει καί νά ἀποδείξει ὅτι μπορεῖ καί συγχωρεῖ ἁμαρτίες. Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύει: «αὐτό ποῦ λέει σημαίνει τό ἐξῆς: Τί θεωρεῖτε ἐσεῖς εὐκολότερο, τό νά θεραπεύσω σῶμα παράλυτο ἢ νά συγχωρήσω ἁμαρτήματα τῆς ψυχῆς; Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι θεωρεῖτε πῶς εὐκολο νά θεραπεύσω τό σῶμα. Διότι ὅσο ἡ ψυχή εἶναι ἀνώτερη ἀπό τό σῶμα, τόσο ἀνώτερο εἶναι τό νά συγχωρεθοῦν τά ἁμαρτήματα αὐτοῦ· ἀλλά ἐπειδή τό μέν ἕνα δέν φαίνεται, ἐνῶ τό ἄλλο φαίνεται, προσθέτω τό κατώτερο μέν, πού εἶναι ὁμως φανερότερο, ὥστε ἀπό αὐτό νά ἀποδειχτεῖ καί τό ἀνώτερο καί ἀφανές». Μέ τόν τρόπο αὐτό παρέχει τήν σωματική θεραπεία ὡς ἀναντίρρητη ἀπόδειξη τῆς συγχώρεσης τῶν ἁμαρτημάτων.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς, διά τῆς Ἐκκλησίας του, συγχωρεῖ τά ἁμαρτήματά μας, ἀρκεῖ ὡς ὁ παράλυτος νά προστρέξουμε νά λάβουμε τήν πνευματική ἴαση, τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Γιά τήν πραγμάτωση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὁ Χριστός μᾶς ἔχει ἰδρύσει το, ἀπό πολλούς δυστυχῶς παρεξηγημένο, μυστήριο τῆς ἐξομολόγησης. Εἶναι λυπηρό νά μὴν ἔχουμε τό θάρρος καί συνεχῶς οἱ περισσότεροι νά βρίσκουμε προσκόμματα, στερεότυπα καί δικαιολογίες, γιά νά μὴν προσερχόμαστε σέ αὐτό. Ὁ παράλυτος ἔφτασε μπροστά στόν Κύριο, ἄς φτάσουμε καί ἐμεῖς μπροστά σέ Ἐκεῖνον, στό ἐξομολογητήριο κάποιου ναοῦ, κάποιας μονῆς, ὥστε νά λάβουμε τήν θεραπεία τῆς ψυχῆς, τήν συγχώρεση τῶν ἁμαρτημάτων μας. Ἀμήν.

π. Σέργιος Γ. Μαρονέλλος